

L'últim llop de la Serrella

Jordi Raül Verdú

Il·lustracions de Sílvia Faus
i Àngela Barratxina

Lletra Impresa Edicions

Col·lecció: Mythos, 4

Primera edició: desembre de 2016

© del text: Jordi Raül Verdú, 2016

© de les il·lustracions: Sílvia Faus i Àngela Barratxina, 2016

© exclusius d'aquesta edició: Lletra Impresa Edicions

Av. del Grau, 75, 6è, 11a

46701 Gandia

lletraimpresaedicions@gmail.com

www.lletraimpresaedicions.blogspot.com

Disseny i maquetació: Mercè Climent

Correcció i edició: Juli Capilla

Impressió: byprint

ISBN: 978-84-945008-6-2

Dipòsit legal: V2868-2016

Tots els drets d'aquesta edició estan reservats. Per tant, queda rigorosament prohibida sense l'autorització expressa i per escrit dels editors, qualsevol forma de reproducció, sia parcial o total, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, la comunicació pública o la transformació d'aquesta obra, que estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

L'últim llop de la Serrella

Jordi Raül Verdú

Il·lustracions de Sílvia Faus
i Àngela Barratxina

INTRODUCCIÓ

Fa moltíssims anys, en totes les muntanyes, serres i serralades dels nostres voltants hi havia un habitant que ha desaparegut per complet. Era bonic, fort, intel·ligent i, per a molts, dolent. Per això últim, va ser blasmat, perseguit, caçat i, finalment, exterminat.

A hores d'ara, encara queden reminiscències de la seua presència ancestral, especialment en la toponímia: noms de pobles, paratges, muntanyes..., com ara: Benilloba, Benillup, el barranquet de la Lloba, la Mallada del Llop...

Espere que aquest conte no només t'entretinga i t'agrade, sinó que, a més, et faça sentir tant de respecte i admiració pels llops com jo sent.

MALLADA DEL LLOP ←

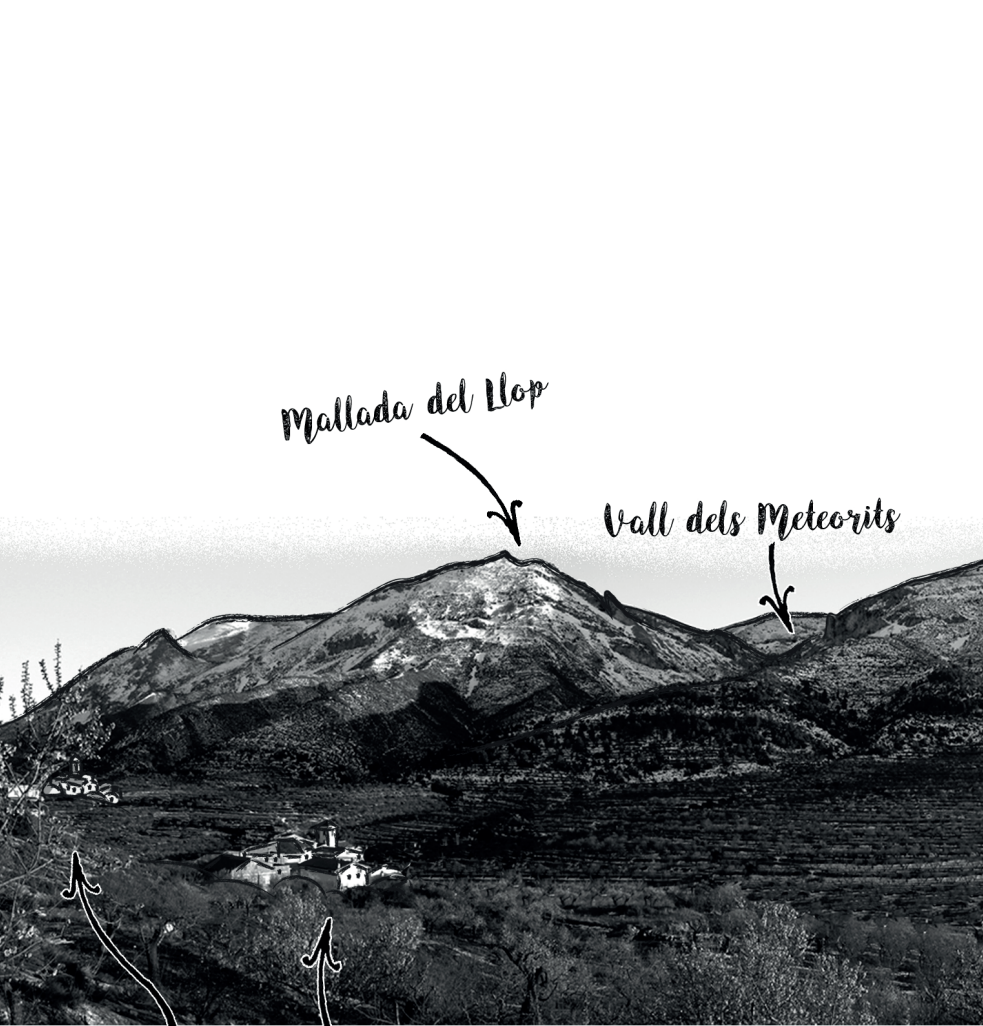
→ BENILLOBA

→ BENILLUP

Actualment, al nostre territori, parlar de llops sembla que siga un tema relacionat amb els contes i les rondalles populars, una cosa del passat que queda ben llunyana a les noves generacions. Nosaltres, els nostres pares i, fins i tot, els nostres iaïos, s'han criat sense la presència del que es considerava, en un passat no massa llunyà, el carnívor més temut del nostre entorn.

La veritat és que nosaltres, ara com ara, només coneixem aquest extraordinari depredador pels documentals que hem vist, pels zoològics o parcs d'animals, per lectures, i no perquè forme o haja format part de la nostra vida.

La història que ara llegireu data de quan els llops encara corrien per les nostres muntanyes i es passejaven furtivament pels nostres pobles i atacaven, fonamentalment, els ramats. A més, atemorien la gent que hi vivia en aquells temps i, sobretot, competien amb l'home, perquè era l'únic animal capaç de plantar-li cara.

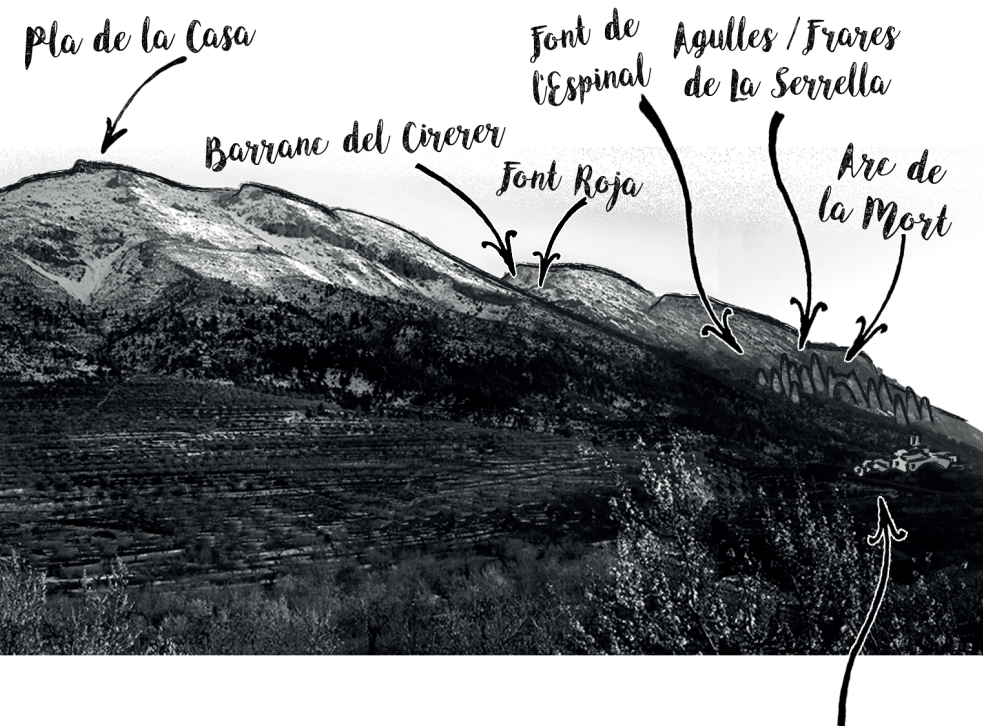

Mallada del Llop

Vall dels Meteorits

Jamorca

Jageca

Pla de la Casa

Barranc del Cirerer

Font de l'Espinal

Aguilles / Frares de La Serrella

Font Roja

Arc de la Mort

Quatretondeta

L'arribada de la neu

Des d'un dels cims de la serra de la Serrella, la Mallada del Llop, especialment durant les nits, se sentien els espantosos udols dels llops, que feien eco en tota la muntanya i ressonaven per totes les valls i pobles dels voltants, des de Benasau a Famorca, passant per Quatretondeta i Fageca. Aquest ressò s'escampava tant que arribava a les muntanyes veïnes, especialment a la Xortà i a l'Aitana, on altres llops contestaven la crida. Semblava la música d'una orquestra que interpretava una simfonia canina melòdicament salvatge, la dels udols de la Serrella.

Els habitants que vivien en els diferents llogarets que envoltaven l'allargassada muntanya, només fer-se de nit, es tancaven dins de les seues cases per evitar qualsevol inesperat i desagradós encontre amb l'animal que consideraven més temut de tots els que existien per la zona.

Les estacions de l'any més preocupants i perilloses eren la tardor, cap a finals, i molt especialment, l'hivern, ja que és quan menys hores de llum hi havia i, també, quan nevava i feia més fred, circumstàncies que afavorien els llops a l'hora de buscar menjar.

A partir de les sis de la vesprada, quan el sol s'amagava darrere de les muntanyes i les ombres de la nit començaven a apoderar-se del paisatge, els llauradors es refugiaven a les seues llars i els ramaders amagaven els seus animals als corrals. Quan el dia s'esvaïa i la seua música se silenciava, la nit reviscolava i la seua veu s'escampava per tots els camps i els pobles.

Aquest era el moment que aprofitaven els animals nocturns, que eixien dels

seus amagatalls per caçar pel seu territori. S'emparaven en la foscor de la nit per passar més desapercebuts i aguaitar més fàcilment les seues preses.

Els dominis del llop eren tan extensos que en un dia podien recórrer desenes de quilòmetres per saciar la seua fam, sense descansar. Açò feia que els habitants dels pobles que vivien als peus de la Serrella no dormiren tranquils, pensant que els seus ramats, dels quals depenien molts d'ells, estaven en perill permanent. Els udols, les petjades, els excrements i, el que era pitjor, els atacs d'aquests temuts depredadors, delataven contínuament la seua presència.

Gemma, des de ben menuda, havia après l'ofici de pastora gràcies a son pare, Andreu, que tenia un bon ramat de cabres i ovelles. L'home es dedicà més tard a les faenes del camp, que no eren poques, i la seua filla s'encarregà d'anar diàriament a pasturar els animals per la serra. Son pare confiava en ella plenament perquè sabia que es coneixia la serra tan bé com

ell, amb boira, pluja o neu; de nit o de dia;
amb fred o calor.

Quan era a la muntanya, Gemma es passava el dia amb les cabres i les ovelles, amunt i avall, d'ací cap allà, buscant les millors i més fresques herbes. Quan es feia fosc, a boqueta de nit, es retirava a deixar-los al corral, a Quatretondeta, el poble que l'havia vista nàixer i on vivia.

Un dia de finals de novembre, quan la tardor començava a agonitzar i l'hivern ja volia traure el cap i mostrar les seues urpes, es va produir un esdeveniment insòlit, que va canviar no només la vida de moltes persones sinó també la dels animals protagonistes dels fets.

Va caure la primera nevada de la temporada, i el paisatge havia canviat per complet en un tancar i obrir d'ulls. Els habitants dels pobles del voltant de la Serrella estaven acostumats al fred i a la neu, i tenien provisions per a passar l'estació més freda de l'any sense massa problemes, nevara el que nevara o estigueren incomunicats el temps que fóra.

Els qui veritablement estaven esperant l'arribada de la neu amb candeletes eren els llops, qui només de veure-la caure i arribar-se la nit els despertava els seus instints més ferotges. Les volves que queien del cel, el mantell blanc que cobria tot el paisatge, l'aire glaçat i el silenci imponent, tot semblava cridar-los, com si els embrui-

xara i els impulsara a entrar en acció, baixant del cim de la muntanya cap a les valls.

Pareixien més famolencs que mai, més salvatges que mai i, sobretot, més disposats que mai a fer el que calguera per tornar-se'n als seus respectius caus amb els estómacs ben plens. Era el moment idoni per assegurar-se un àpat més fàcil i segur, més succulent i apetitós.